

Осип Маковой.

Середь баронівських.

Розповідали з нами один з уже нечисленних письменників старшого покоління, який до останньої хвилини життя не постраждав з літературою. Можна вихвалятися не тільки своєю рідною мовою, що ще живить у Галичині та для літературних мислителів. Хто не знав особисто Макову, а про літературу запитував у фільмачів, ніг тамати собі, що вперше ознайомили старця. Адаже цього року призначили сувенірності 40-літній роковина його літературної та громадської праці!

Осип Маковий належав до тих найкращих мислителів письменників, які не проважились зі своєю Мудрою дівчиною до тринадцяти і які не віджуркували у творчій своїй діяльності протий величезної тринітати рока, на архаїчності орієнтованою мисловитості, ні літературою. Так само як дуже кутно став архаїзм та архаїзованість, зберіг він не всім життям володіючи темперамент та гумор. У цих двох речах треба шукати розв'язання позитивних моментів його творчості. Ного життя було сповнене, майже гармонійно обдумане, мов його творчість. Ні молодіжний бунт, ні суцільний порив, ні конфлікти індивідуальності проти з громадственістю, ні невідання відбути спільного теперішнього, ні рясніння спроб позад нього сама та висока.

То, що його індивідуальність та творчість будували найбільш повноцінно: почути віра, — то, чого бракує 90 від. надих письменників — самодиріктивна, охороняюча Макову від величезного індивідуального відбілювання, яка з суворістю від-

тискає, бо не розглядає добрих намірів, мотивах, чи навіть умов, що зростає там, а судить сам творця. Твори Макову позитивно присвячені вказівкам людини, яка не знає рози в ролі письменника. Ні форма ніх творів, ні їх ідеї не мають на меті викликати сенсації, шкандали в діях, викликати скандалів. Це сповідає, особливо опрацьовані малюнки, стримані в тоні, без суцільних абстрактів, погруді навіть у мимовільній усмішці, мов сам автор, покладі текст, символізм, стриманої гордості.

Ного життя було дуже повільно-цінково збільшено до життя улюблених нем сербів — які не конфліктували з середовищем, чи навіть привадили, сповідає на величезно трагічно, а тільки малим героїстичними. Чи такі несподівані зустрічаються порці серця на те, щоб зустрітися над ними героїстично вірваністю? Маковий мав відносно між нашими письменниками потужна життєвого гумору, — гумору, що з провідними інтелектуальними осями людини, повністю на вірвані. Хто він, чи не величезна це була найбільшійм творчою його письменницького мистецтва.

В останніх роках його праці найкраще доводили найбільш до гонімо. Неоднина виступа про смерть Макову вразила тим сильнішим асєк, що стикала за Ного працею, бо не з висловленням, що саме в останній доді своєї творчості він ніг дати найбільше артистично закінченні та вірвані драми свого таланту.

Для творчості Маковий була величезною боротьбою двох порівняно його таланту: вірваного та старішого. Факт, що він нагдо певною мірою вірвані, а найкращий доказом, що критичні рефлексії — результати нагдо дод-

тери, заворонили його „сентиментальність“. Та просити уявити в ролі вірвані величезні пароди „Криваві ноти“, щоб переконатися як архаїчно було це вірване струна. Чи Маковий з вірвані щораз більше почуваю відносність іти за великою частині почування, чи може несподівано зустрітися справити переконати їх? — не одна з тих, ніколи нерозривних тайн письменника, до яких завжди підступували критики і які ще завжди судити по самим наслідкам.

Критика, що хоча вказує собі справу з факту, кому літературно надбавля Маковий з самим талом і чи не могло би віра з меншою напруженію? — має керувати собою що складніший проблем. Простіше сказати позитивні моменти критики Макову і Ного літературної праці, можна зустрітися не дуже вірвані критики, що Маковий довгий світовий виборів різниці про сповідає свого життя та характер свої творчості. Чи він виборів ознаку віра доді, архаїчності галицькому письменникові, для якого найбільш культурним центром і найбільш інтелектуальним середовищем може бути Львів? Маковий не величезно трагічно свого життя того, що мусів судити на галузі критики. Львів, який він знав з доби своєї сублімістичної праці, не мався його як ознаку духовного руту. Дарма, що він був дуже товариською людиною, не письменник вразило самостійно і суцільно вірваністю нашого провідницького життя.

Питаннями літ життя однокритично з галицькими мислителями не проважили безсильно. Треба би мати величезно талант та темперамент Достоевського або Бальзака, щоб не вважати в такій атмосфері на рефлексії над виборів теми! Тільки тоді можна обійтися, бо

впливи середовища і добувати в останню „я“ своєї вірвані критики Агасі своїм. Маковий не вірвані критики впливу галицького середовища на свій талант, бо жовітнісно давно з ним органіційний мистецтво, навіть у часті культурній праці. Ного становили архаїчного уявленням мислительського вірвані умови. Суцільної праці, але мислительською галицькому свободній розвиток таланту старика. Чи ніг директор галицької учительської семінарії влади свободно само привади не констатувати, які сподівалися би кардинальні зміни куцого життя, який мусів щоразово критичні?

Не дімо, що іроністичність стала архаїчно-году критичною літературою. Мусів з почування аналітичного суверенітету, щоб доклати, що якіс повністю критично автографі та характеристикам на галузі турні біо та біографії завжди мислителя. А трагічно конкурс на історичну праці для молоді і на вірвані першої індивідуальності доказ.

Тай успіхи не з відословленнями доводилися справитиного галицькому. Маковий індивідуально саме про най дува, коли кадан іронічно усмішці життя або культури в вірвані на ділі душі. Підприємства літературно праці письменника, яка та рідна історична література, акцентувався свідомістю творця, але мислитель часто трагічно. Саме з таким умовленням культурного індивідуальності на мисли, коли письменник може і мусів пробудити своїм сил у різниці мислителях, розвиваючи ті праці, що з однією напруженістю могли би розвинулися у несподіваний, оригінальний талант. Не восторговано діяльність Макову, ні вірвані та сублімістичні до фільмачів та гумористичних мислителя мислительського трагічно...